

Det var helikopteren, der fik hende til at rejse sig fra køkkenbordet og skruer op for lyden på fjernsynet. Den flakkede over det grønne område midt i byen og sendte billeder af en afspærring, et hav af politibiler og en stor samling af mennesker ud til hele landet. Et øjeblik var Anja nysgerrigt fastlåst, mens morgennyhedernes kommentator beskrev den grufulde opdagelse, der havde vækket Århus. Det var endnu usikkert, hvad der var sket, men liget havde været slemt maltrakteret, havde et vidne oplyst. Så gled navnet på den dræbte hen over bunden på skærmen, og hun mærkede lammelsen brede sig i hele kroppen og hånden om kaffekoppen ryste. Et øjeblik huskede hun igen rædslen, fornemmede de mange dyrs tomme øjne, der stirrede på hende, og den sødlige lugt af den hovedløse hest. Så blev angsten til vrede.

* * *

Det var et sælsomt sted. Ordene trængte sig på, da vicekriminalkommisær Daniel Trokic gik over det dugvåde græs. Under ham var hundredvis af sjæle blevet stedt til hvile gennem tiden, og hver dag spadserede mennesker til og fra arbejde under de gamle træer uden at spekulere over, hvad der før havde gemt sig under jorden. Det var her i den brogede vedbend foran gravmonumenterne i Rådhusparken, at politiet havde fundet en ung, livløs kvinde. Allerede på afstand kunne han se hende ligge i bunddækket foran en sandfarvet gravsten med algepletter og udvisket inskription. Lemmerne så ud til at være brækket et utal af steder, og hovedet hvilede mod jorden i en unaturlig position.

Trokic tørrede fugt af panden trods det tidlige tidspunkt og åbnede sin fleeejakke. Så vendte han sig om mod sin kollega, Jasper Taurup, der stod i afspærringens udkant.

– Du siger altså, at fætterten var med i den patrulje, der var her først?

Kriminalassistenten nikkede.

– Ja, han og makkeren havde desværre vagten, og jeg blev tilkaldt umiddelbart efter. Klart nok, så flippede han helt ud, da han fandt sin kusine, og jeg er også selv en smule rystet. Hun ser virkelig slem ud.

Vicekriminalkommisæreren klappede Jasper Taurup på skulderen. På findestedet var teknikerne nu ved at fotografere fra alle vinkler og måle stedet op. De så forbløffende friske ud. Han selv havde måttet tage et bad af arktiske dimensioner for at blive bare tilnærmelsesvist vågen. Så skråede han det sidste stykke over plænen og sluttede sig til dem.

Kvinden var i begyndelsen af tyverne, og hun var ganske rigtigt ilde tilredt. Ud over den brækkede hals havde hun voldsomme skader på kraniet, og der var brud på begge ben og den ene arm. Næsen var trykket ind i ansigtet, og de mange skader og de blå fingre med maltrakterede negle gav hende et dæmonisk skær. Hun var iført en lysegrøn, blomstret kjole, en kort skindjakke, nogle få guldsmykker og havde en ballerinaske på venstre fod.

Stedet fyldte ham med modvilje. Han brugte sjældent parken selv. Den var blot et lille åndehul midt i byen og et sted, man skød genvej. Men nu dukkede Søndre Kirkegård op fra fortiden i hans bevidsthed, og han skuttede sig. Fra starten af attenhundredetallet og omtrent hundrede år frem havde byen haft en af sine største gravpladser her, et sted, der dengang havde været en smule uden for den egentlige bymidte. Nu var området et af de mest befærdede i byen, fortiden var glemt, og kun de færreste anede, hvad stedet tidligere havde været anvendt til.

Først efter et par minutter vendte chefkriminalteknikeren sig om mod Trokic. Hans ansigt var rødmosset og lettere svedigt.

– Nå, Daniel. Det var hurtigt, du fik bragt dit gamle legeme ind fra forstaden. Så er der måske alligevel ikke helt gået råd i dig endnu.

– Hvor langt er I nået? spurgte Trokic og ignorerede resten af teknikerens morgenkaglen.

– Hun er i hvert fald ikke død her, oplyste Tønnies. – Der er et slæbespor i græsset, og vi har også fundet et dækaftryk ovre i udkanten af parken. Jorden er en anelse blød og bar derovre. Helt perfekt, så vi tager en afstøbning om lidt. Vi er også enige om, at hun er blevet dumpet her i ly af mørket, selv om det har været temmelig risikabelt.

– Så det har været meningen, hun skulle findes hurtigt, konkluderede Trokic. Han satte sig forsigtigt på hug ved hendes side og betragtede det ødelagte ansigt. En almindelig ung kvinde, der kunne have været på vej til arbejde eller i skole, tænkte han. Øjnene var to tomme brønde på hver side af det, der måtte have været en bred næse, og på højre kind sad et fint aftegnet brunt modermærke. Håret havde samme farve som et gammelt egetræsbord og var klæbrigt af delvist indtørret blod. Hun havde været død et godt stykke tid, konstaterede han, og fluerne summede. Det var i begyndelsen af maj, og de var mødt talstærkt op for at gøre deres del af arbejdet.

Trokic trak sig en anelse tilbage og betragtede tavst de to kolleger gøre deres arbejde. Nu var himlen sort af sammentrukne skyer, der kun lod nogle få skalpeltynde solstråler slippe igennem. Omkring ham var byen ved at blive genfødt. Et hav af gråspurve skræppede monotont op, og lugten af parkens fugtige jord, græsset og den fortættede luft blandede sig modvilligt med bilos og udluftningen fra en nærliggende Burger King. I Park Allé på den anden side af parken hørtes

de første dieselsummende bybusser, der forkyndte en ny travl dag i byen, og på cykelstien på den anden side begyndte folk at stimle sammen.

– Der er en del jord og skidt på hendes kjole. Er det herfra?

Teknikeren rystede på hovedet.

– Det tror jeg ikke. Vi tager nogle prøver senere, og så må vi håbe, at vi kan lokalisere stedet.

– Hvad er der sket med hendes hænder og arme? spurgte Trokic.

De kiggede begge på offerets lange, slanke hænder. Neglene var flossede og deformerede, og flere steder så det ud, som om det tilmed havde blødt.

– Hun har måske kæmpet eller kradset i noget. Hvad angår snitsårene på armene, så må retsmedicineren kloge i det. Hvad har du egentligt gjort af Agersund? Burde han ikke være dukket op?

– Han er hjemme, sagde Trokic neutralt. – Han er syg igen.

Trokics overordnede havde på det sidste været ramt af en ond forårskølelse flere gange. Sædvanligvis fór han bandende rundt på stedet som en manisk skypumpe, men nu måtte det stå skidt til, hvis et mistænkeligt dødsfald ikke kunne få ham ud af sygesengen.

– Nå, men så er det dig, der er bossen i dag, sagde Tønnies godmodigt og uden at tage blikket fra den unge kvinde. – Jamen, det er vel på sin vis også i orden.

De stod lidt i tavshed og betragtede hende, da retsmediciner Torben Bach dukkede op og morgenhilste.

– I har vel lidt travlt, sagde han tungt og satte sig på hug ved liget.

– Hvad tænker du på, spurgte Trokic.

– Jeg giver det en halv time, så får vi et ordentligt regnskyl, og I vil vel ikke have udvisket jeres spor.

Han kiggede op mod den mørke himmel.

– Vi er heldige, at det først er på vej nu, og at hun ikke allerede er blevet sjasket til.

De flyttede sig en anelse, så han kunne få plads til sit arbejde. Der var en ro over de kyndige hænder, da de rutineret bevægede sig over offeret i et forsøg på at lokke en sidste fortælling ud af den unge krop. Og hun var i gode hænder hos politikredsens ældste retsmedicinere.

– Hun er faldet ned fra et højt sted, sagde han efter en rum tid og vendte sig om mod Trokic med et alvorligt blik. Han pegede på de forkrøblede ben.

– Prøv at lægge mærke til den måde, hendes fødder er brækket på. Det er den slags, vi ser, når en person tager livet af sig selv ved at hoppe ud fra stor højde. Eller bliver skubbet ud.

– Hvor højt?

– Det kan jeg ikke vurdere i øjeblikket.

Han kiggede over mod rådhuset og det høje tårn.

– Det er ikke derfra. Hun ligger for langt væk. Jeg er nødt til at se, hvor voldsomme kvæstelser hun har indvendigt. Du må lige have lidt tålmodighed, til jeg får hende ind til mig selv.

– Men så kan du måske sige sådan nogenlunde, hvornår hun er død? spurgte chefkriminaltekniker Tønnies og viftede forgæves nogle fluer væk.

– Hvis vi ikke ved, om hun har ligget indenfor eller udenfor, før hun endte her, så er det svært at være præcis, sagde Bach med rynket pande. – Det gør jo en vis forskel, om hun har ligget mange timer i tyve graders varme eller ude i nattekulden. Så jeg kan ikke bruge temperaturen til det helt store.

Han løftede en anelse op i det ene ben.

– Ligpletterne ser ud til at være diffuse, men i hvert fald fikserede. Jeg kan bedre se, hvordan hun har ligget, når vi får hende ind og får tøjet af hende. Begyndende rigor. Umid-

delbart vil jeg sige mellem klokken otte i går aftes og midnat. Nærmere kan jeg ikke komme det lige nu.

Trokic kiggede på hende igen. Huden var allerede ved at blive misfarvet, og det blodige hår var ved at blive stift.

– Og hvad så med snitsårene på hendes arme? ville han vide.

– De ser umiddelbart selvpåførte ud. De er parallelle og sidder overvejende på den ene arm, påpegede Torben Bach tålmodigt. – Nogle af dem er ikke helt nye. Så må du selv prøve at få mening ud af det. Ved I, hvem hun er?

Trokic nikkede.

– Hendes fætter var desværre i den patrulje, der blev kaldt herhen, forklarede han. – Det var temmelig uheldigt, at han skulle se hende sådan.

– Nå, det er måske ham, der har brækket sig derovre ved træet?

Trokic nikkede.

– Ja, det er det. Så vi ved allerede, at hun hedder Maja Nielsen, at hun er 21 år, og at hun boede alene i Montanagade. Jeg tager ind og taler med betjenten lidt senere, når jeg har været forbi hendes lejlighed. Han er selvfølgelig ret rystet. Hvad med obduktionen?

Retsmedicineren trak sin maske ned et øjeblik og kløede sig i skægget. Det var blevet mere gråt på det sidste. Snart ville han blive pensioneret, og Trokic gruede. Den mulige efterfølger var en emsig ung, nærmest kugleformet mand, der skøjtede let hen over politiets teorier. Det ville ikke blive sjovt.

– Snarest muligt. Jeg har allerede fået nogle folk ind. Jeg ringer, når jeg er klar til jer.

Der blev en pause, inden han fortsatte.

– Vi får nogle gange knogler ind fra nogle af parcelhuskvartererne. Folk, der graver ud til kældre og den slags. Der dukker skeletter op, og så får vi dem bragt ind til undersøgelse. Det er resterne fra kirkegården her. Da den blev ned-

lagt, blev de nyere gravsteder flyttet til andre kirkegårde. Men de gamle og glemte grave, som ingen længere bekymrede sig om, blev dumpet uden for byen. Men så voksede byen jo, og marker blev til by. Så indimellem dukker fortidens spøgelser bogstavelig talt op for fødderne af folk.

Trokic tog afsked med sine kolleger. Så gik han over den dugvåde plæne tilbage mod sin bil, mens han målte den urimelige folkemængde, der var troppet op. De lignede en flok surikater, der stod på bagbenene og søgte ud over området. En dame i halvtredserne med et grønt tørklæde og en skindtaske på armen talte til en veninde, mens hun med let opspilede øjne interesseret fulgte sceneriet. Den søvnige by var vågnet op, og nu var der underholdning på førsteparket, det måtte man medgive dem. Så vidt han vidste, havde byen aldrig set noget så spektakulært lige midt i byens hjerte. Trokic rystede på hovedet for sig selv, fiskede sin mobiltelefon op af lommen og ringede til vagthavende.

– Vi mangler nogle flere folk oppe ved parken. Det er galt ved afspærringen, og vi skal have plads til at komme rundt. Det er fandeme ikke en zoologisk have.

Så satte han sig ind i sin Honda Civic og fik bilen i bagegear. Hun var blevet flyttet efter et voldsomt fald til det mest opsigtsvækkende sted i hele byen. Hvem ville løbe den risiko? Det gav ingen mening. I det samme bankede det på bilruden, og han rullede ned.

– VKK Trokic? spurgte en ung betjent i uniform.

– Ja, det er mig.

– Jeg skulle fortælle dig, at vi har fået nøglen til hendes lejlighed. Der er et par andre af vores folk omme i Montanagade for at spærre af. Du kan få nøglen af dem.

– Det lyder godt, nikkede Trokic.

Den unge betjents underlæbe bævede en anelse.

– De siger, der er blod over det hele, sagde han.

Trokic parkerede bilen i Montanagade og betragtede gaden i den spirende morgen. Nogle enkelte cyklister drev hastigt forbi med udtryksløse ansigter, og et halvt hundrede meter længere væk var to håndværkere ved at slæbe køkkenelementer ud af en hvid varevogn. Den ellers farverige gade med de mange tætliggende små huse var i de senere år efter renovering blevet endnu mere attraktiv, og det øvrige område var blomstret op. Gaden var i kort afstand fra butikker, restauranter og bymidten og alligevel et fredeligt sted.

Han fandt porten til Maja Niensens lejlighedskompleks og gik indenfor i gården. De første dråber af den varslede regn var begyndt at falde, og stedet forekom dystert og beskidt. To betjente fra beredskabet var ved at sætte en minestrimmel op mellem bygningerne og et virvar af cykler. Han hilste kort og tog imod den nøgle til lejligheden, som de havde skaffet hos viceværten. Så vurderede han afstanden op til anden sal. Kunne hun være hoppet eller blevet puffet ud derfra og efterfølgende flyttet? Han forsøgte at se det for sig. Et fald. Et øjeblik vægtløshed, inden kroppen ramte de kolde, skæve fliser. Det forekom ikke helt rigtigt. Alle vinduer på etagen var lukkede, og afstanden var efter alt at dømme for kort. Der skulle mere end anden sal til for at give hende de voldsomme kvæstelser, anede han.

En indelukket iltfattig lugt slog ham i møde, da han åbnede døren til den trange, kølige lejlighed. Det var mørkt trods tidspunktet, og han måtte famle sig vej til en kontakt på væggen, inden han kunne orientere sig. Han var trådt ind i en smal gang med trægulve, et lille chatol af teaktræ med en buket

visne blomster i en gennemsigtig vase, en knag med jakker og en plakat fra en kunstudstilling på ARoS.

Også stuen henlå i mørke med nedtrukne persiener. Det var ved første øjekast et ganske almindeligt sted med stuklofter, afsyrede møbler, bogreoler og nipsting. Men efterhånden vænnede hans øjne sig til den dæmpede belysning, og han blev kold. Flere kvadratmeter på den ene væg var fyldt med udtværet blod, ikke rødt, men næsten sort, nogle steder i flere lag, andre steder bare en flygtig stribe. Der var intet mønster, symboler eller tegninger, og det var blot, som om hun havde siddet i den ene ende af den grå sofa og tørret blodet af i væggen i et komplet afsind. Også sofaen var ramt. Betrækket i den ene ende var fyldt med sporadiske plamager, og flere af de grønne puder var plettede.

Så gled hans blik hen til det lille spisebord i stuens anden ende, og ubehaget voksede. Det var fyldt med et utal af små sedler. Da han trådte nærmere, kunne han se, at der var tale om en feminin skrift med angivelser af tidspunkter og steder i kronologisk rækkefølge, og at der var nær hundrede af dem. Han læste for sig selv. "23/4 11:45 køkken", "23/4 14:22 bad", "23/4 22:40 telefon". De gik to uger tilbage, og der var skrevet med forskellige kuglepenne, og nogle steder var papiret helt gennemhullet. Det kunne se ud, som om hun havde registreret, hvad hun havde lavet hvornår. Tiden var af en eller anden grund blevet vigtig. Et sted i udkanten af bordet sad en lille nøgle klæbet fast til bordet med tape. Han stirrede på den og følte sig fristet til at tage den op og kigge på den, men det ville teknikerne tage sig af.

Han kiggede rundt i lokalet og forsøgte at se bag vanviddet. På stuebordet stod to kopper med poser af myntete. Den modsatte endevæg var tapetseret med et smukt grønblomstret tapet, en reol afslørede en række cd'er med blandt andet Ella Fitzgerald, Jerry Lewis, Billie Holiday og Anita Ekberg, og på gulvet lå en bunke noder sammen med to aviser. En

anden reol indeholdt kogebøger, bøger om rocken og jazzens historie, flere noder, biografier om musikere og skuespillere, hele tre bøger om drømmetydning, en bog om dyr i sagn og et opslagsværk om psykologi. En musikalsk pige, der havde interesseret sig for omverdenen, konkluderede han.

Han gik ud i køkkenet og åbnede køleskabet. En liter økologisk minimælk, en pakke smør, to tomater og en leverpostej med grønne mugpletter stirrede tilbage på ham. På en af de bagerste hylder stod en neglelak og en selvdød hjemmelavet ansigtsmaske, hvis vigtigste bestanddel muligvis havde været agurk og avocado. Han lukkede igen, puffede til en indtørret klud på køkkenbordet og bevægede sig videre ud på badeværelset. Mere rød. Hele bordet var fyldt med tømte æsker med indholdet spredt ud over det hele. Makeup, cremer, file, smykker, parfumer, hårdimser og et hav af tandplejeprodukter. Han tænkte på det syn, der havde mødt ham i parken, kvinden med det møgbeskidte tøj og det uglede hår, og holdt det op mod de mange plejeprodukter. Det syntes at være længe siden, hun havde haft dem i brug.

Tilbage i stuen kiggede han ud gennem vinduerne. Regnen var taget til, og ruden var fyldt med dråber. Nede i gården stod de to betjente og talte med en fyr med blå kasket, og langt væk sivede electronicamusik gennem murene fra en anden lejlighed. Trokic kiggede på selve vinduerne. De var alle haspede indefra og var i øvrigt ganske små. Alt talte for, at hun var død et andet sted, og byen havde mange mulige høje bygninger.

Der var ikke mere, han kunne gøre på stedet. Han måtte aflevere lejligheden til sine kolleger fra Kriminalteknisk Center. De ville gennemsøge og medtage alt af interesse, som Trokic ikke kunne røre ved. De ville tage prøver af blodet, finde fingeraftryk, sikre de små hvide stykker papir og post it-sedler og indsamle alle hendes personlige dokumenter, computeren og alt andet, der kunne have betydning. De ville

være en lille transportabel enhed, der bearbejdede materiale og producerede information, som ville hjælpe dem på vej. Andre kolleger ville forhøre sig hos naboerne og forsøge at kortlægge hendes færden inden gerningstidspunktet.

Han gøs let, da han sendte et sidste blik ud over stuen. Den kvinde, der havde boet her, havde levet i sin egen rædsel, og han anede, at det var det, der i sidste ende havde slået hende ihjel. Det var på tide at besøge Majas forældre og finde ud af, hvilken rolle de havde.

Maja Nielsens forældre boede i en stor hvid villa i forstaden Sabro. Allerede i døren fornemmede man en kølighed over stedet, og da vicekriminalkommissær Daniel Trokic og kriminalassistent Jasper Taurup trådte ind, var det, som om de med deres blotte tilstedeværelse krænkede forældrenes private rum.

De blev vist ind i en stor lys stue med højt til loftet, hvide vægge, designmøbler af lidt ældre dato og en stor buket pinselinjer på et glasbord. Der manglede næppe noget. Men det var for hvidt. Sterilt som en veldekoreret operationsstue. De havde haft en konserverfabrik, havde nogen sagt.

Trokic og Taurup satte sig sammen i en trang sofa med beigefarvet skind og fandt deres notesbøger frem. Ingen af de to betjente var i virkeligheden særlig egnede til at håndtere situationer med mennesker i deres værste, mest smertefulde øjeblikke, men det var en af de første og vigtigste opgaver i en efterforskning af et mistænkeligt dødsfald.

De to forældre reagerede på hver sin måde. Midt i den beigefarvede sofas modpart sad Majas mor, Helle Nielsen, hvis tårer flød i noget, der lignede en kold, tavs strøm. Hun var en spinkel kvinde midt i fyrrerne med et halvlangt, farveløst ansigt, og et kort, lyst uredt pagehår. Først efter at have sundet sig nogle minutter, mens de respektfuldt ventede, så det ud til, at gråden tog af. Helle Nielsen var tilsyneladende blevet fanget i sin morgenkåbe tidligere på morgenen, og det lyseblå stof hang stadig løst om en cremefarvet natkjole, der næsten faldt i et med sofaen. På gulvet travede Majas far, Bo Nielsen, sammenbidt frem og tilbage i et sort jakkesæt. Også hans ansigt var blodfattigt, og kun et par knyttede

hænder modsagde den udtryksløse krop. Et sted i periferien luskede en lidt kluntet labradorhvalp forvirret rundt med halen mellem benene.

Det var alt for tidligt at tage fat i forældrene. Der var gået omtrent fire timer, siden Helle og Bo havde fået overbragt den forfærdelige nyhed, og deres verden var vel sagtens brudt sammen. Nu sad de alle her, og der var ingen vej udenom. Tiden følte uendelig lang, og Trokic tøvede længe, inden han forsigtigt lagde ud.

– Jeg ved godt, at det er et forfærdeligt tidspunkt, og det gør mig meget ondt med Maja. Men det er nødvendigt, at vi får så mange oplysninger om hende så hurtigt som muligt, så vi kan finde ud af, hvad der er sket.

– Det er det vel, sagde faren og lod en hånd stryge over den skaldede isse. – Hendes fætter var jo herude og fortælle os om det, og han sagde, at I snart ville dukke op. Så vi vil egentlig helst have det overstået, så vi kan være i fred.

– Jeg er nødt til at sige, at vi er temmelig meget på bar bund i øjeblikket, fortsatte Trokic. – Og det kan ikke helt udelukkes, at hun er død for egen hånd.

– Det ville Maja aldrig gøre, sagde faren og kiggede fra den ene til anden. – Og jeg kan i det hele taget ikke forestille mig, hvem der kunne have gjort det her mod hende. Det må være en eller anden psykopat, der har krydset hendes vej. Har I tjekket sindssygeanstalterne og alle de beskidte vane-forbrydere, der render rundt i den her by?

Ordene var indignerede, men intonationen udtryksløs. Hvornår ville han krakelere? Ville han i det hele taget? Et sted i baggrunden tikkede et ur. En langsom monoton lyd, der mindede om en metronom.

– Vi er godt i gang med vores undersøgelser, sagde Trokic og lod blikket løbe hen over et B&O-anlæg, PH-lampen over glasbordet i den anden ende af stuen og de mange hvide porcelænsfigurer. Maja Nielsen var vokset op i velstand og øko-

nomisk tryghed. Men havde hun også været lykkelig her? Hvad lå der bag stuens lukkede døre andet end hvide vægge? Ved siden af ham blinkede Jasper Taurup med trætte øjne.

– Vi skal selvfølgelig nok lade jer det vide, hvis der dukker noget op, sagde kollegaen.

– Hvornår så I Maja sidst? fortsatte Trokic.

– Det er vel fem eller seks uger siden, sagde Bo Nielsen.

– Hun var hjemme og spise på min fødselsdag. Hun glemte trods alt aldrig vores fødselsdage.

Trokic hæftede sig ved det lille "trods alt". Så Maja havde ikke overrendt sine forældre. Moren tog endelig ordet, stadig med gråden indespærret i halsen, og de rettede deres blikke mod hende.

– Vi så hende ikke så meget, efter at hun flyttede hjemmefra, sagde hun. – Hun har altid været en lidt indelukket pige, og jo ældre hun blev, desto sværere blev det at trænge ind til hende. Jeg tror måske, at hun bebrejdede os, at vi ikke har været der nok for hende, da hun var mindre. Vi har begge to arbejdet for meget på fabrikken, som vi først har afhændet for nylig. I nogle år da hun var yngre, havde vi frygtelig travlt med at starte en afdeling op i Sverige, og hun var meget alene. Hun har jo ingen søskende. Men hun havde selvfølgelig sin bedstemor, der ikke bor så langt herfra, og min søster og hendes fætter boede også i nærheden.

Hun tøvede en anelse, før hun fortsatte.

– Måske følte hun sig svigtet, men vi kom aldrig til at tale om det. Hun stirrede på bordet foran sig. Trokic lavede et notat og fortsatte:

– I siger, at I ikke kendte så meget til hendes liv de senere år. Hvad så med kæresten og den slags?

– Hun så vist en ejendomsmægler, men hun tog ham aldrig med hjem. Martin Isaksen hedder han. Han har et firma, der hedder Mansion, mener jeg.

Trokic nikkede og skrev navnene ned.

– Hendes lejlighed er i en temmelig miserabel forfatning, fortsatte han. – Vi har fundet noget blod på væggen, og hun var fyldt med snitsår på armene. Retsmedicineren lød, som om han mente, hun selv havde skåret sig. Er det noget, I har observeret før?

– Selvfølgelig ikke. Det ville Maja aldrig gøre, sagde Bo Nielsen skarpt.

Trokić betragtede ham et øjeblik. Der var noget i hans blik. Et øjeblik usikkerhed. Eller var det skyld?

– Bestemt ikke, tilføjede Helle Nielsen.

Et stykke væk satte hundehvalpen sig ned og tissede en lille gul sø på trægulvet. Så snusede den til sine efterladenskaber og så skamfuldt på sine ejere. Majas mor rejste sig, hentede noget køkkenrulle og tørrede tispølen op fra gulvet. Uret tikkede videre i et øjeblik stilhed.

– Er hendes gamle værelse her stadig? spurgte Trokić.

Moren satte sig ned igen og rystede på hovedet.

– Nej, vi lavede det om til gæsteværelse for et par år siden.

– Okay, er der andet, I har tænkt på eller gerne vil tilføje? fortsatte han. – Mennesker, der kan have noget med hendes død at gøre? Situationer, I har tænkt over? Afvigende adfærd på noget tidspunkt?

De rystede igen på hovedet.

– Har I kendskab til, at hun havde kontroverser med nogen?

– Heller ikke det, sagde faren. – Faktisk virkede alt normalt. Hun passede sin skole og sit arbejde, vi var ved at se på en ny lejlighed til hende, og der var aldrig noget ballade med hende.

– Jeg vil gerne have, I laver en liste over de mennesker, hun har kendt. I særdeleshed veninder og tidligere kærestes.

Han rakte dem sit visitkort.

– Send det på en mail, eller ring til mig.

Trokic kiggede diskret på sin telefon. En sms fra kriminalassistent Lisa Kornelius meddelte, at retsmediciner Torben Bach var klar til obduktionen på Retsmedicinsk Institut.

– Maja vil blive obduceret om ikke så længe. Hvis I har brug for at se hende igen bagefter, kan vi arrangere det i det tilstødende kapel.

– Det vil vi gerne, sagde moren, og den tavse gråd begyndte igen.

– Vi kan også arrangere noget krisehjælp, hvis I ønsker det?

Bo Nielsen rystede på hovedet.

– Nej. Det her klarer vi selv.

– Udmærket, sagde Trokic uden overraskelse. – Så ringer jeg til jer, når vi er færdige med obduktionen.

Trokic havde engang læst, at et menneske har omkring tyve millioner lugteceller. Men da han kørte alene ud ad Randersvej mod Skejby Sygehus med vinduesviskerne kørende på højeste styrke, ville han ønske, at han slet ikke havde nogen af de små djævl. Biltrafikken var stadig hektisk, og han skruede irriteret op for 30 Seconds to Mars og nummeret *The Kill*, mens han tappede let på rattet med begge hænder til den lette tromme. På det seneste var nogle af de allerhårdeste bands blevet lagt bagerst i handskerummet, og en rock med en anelse mindre tyngde var rykket frem. Men kun en smule. Hans tanker gled tilbage til det kølige og kliniske besøg hos Majas forældre. Hvordan var det at være dem? At leve midt i deres hvide tilværelse? Han ville ikke selv have opholdt sig dér mere end højst nødvendigt, hvis han var flyttet hjemmefra.

Han parkerede foran de røde bygninger ved Retsmedicinsk Institut og blev siddende et halvt minut, mens rocknummeret rasede til ende. Så slukkede han for bilens anlæg, stod ud og løb de tyve meter hen til bygningen i den silende regn.

I virkeligheden var det ikke nær så slemt, som det tidligere havde været, efter at instituttet var blevet flyttet til nye omgivelser ved Skejby Sygehus. Man skulle jo heller ikke være pivet. De kvalmende lugte var reduceret til et minimum takket være et højeffektivt udsugningssystem, der fjernede lugtsporene af de omkring fem hundrede lig, der hvert år skulle undersøges på et af dødens første stoppesteder. Resultatet var i høj grad tilfredsstillende, og instituttet havde derfor mistet lidt af sin ubehagelige effekt på ham. Men alligevel.

Han bildte sig ind, at lugten gemte sig i små oversete nicher. En kittel, der bevægede sig forbi ham, en vævsprøve, der blev transporteret fra et lokale til et andet.

Den unge kvinde var allerede lagt frem på stålbordet. Nu stod han så tæt på hende, at han kunne se de fine detaljer. Lidt mørke buskede øjenbryn, resterne af en lidt bred næse og små ører, der sad langt tilbage på hovedet. Øjnene var nu lukkede, og selv om ingen afdød med sine ansigtstræk røbede, hvad der gik forud for døden, så forekom der ham at være noget gruppvækkende ved den unge krop. Han tænkte på de mange tal og stedangivelser i hendes lejlighed. Hvad betød det? Var det en gal kvindes sidste tanker?

Trokic havde denne dag kun selskab af teknikeren Jan, der skulle tage billeder, og det var således en nærmest hyggelig sammenkomst blandt gamle venner. De ventede tålmodigt, mens de indledende manøvrer blev foretaget. Retsmediciner Torben Bach tog den tilsmudsede og ildelugtende blomstrede kjole af offeret. Så anbragte han den i en papirpose og rakte den til Trokic, der ville tage den med til undersøgelse hos Kriminalteknisk Center.

– Det ser ud, som om hun ikke har været i bad et stykke tid. Og tøjet er temmelig beskidt, kommenterede Bach.

Der var noget yderst værdigt over retsmedicinerens bevægelser. En respekt for det menneske, der havde været. Trokic havde engang spurgt ham, hvad han troede, der skete efter døden, og Bach havde svaret, at han ikke troede, der skete noget som helst. Livet var en cyklus. Det nedbrudte væv blev en del af naturen. Det var vel på sin vis også en smukkere og mere oplagt mulighed end en permanent ferie hos en langskægget mand.

– Der er et brud på hjerneskallen. En blødning under den hårde hjernehinde, som efter et slag mod en hård flade. Kranieknoglen er sprængt, og nogle få fragmenter presset ind i

hjernen. Det samme gælder næsebenet. Det kunne se ud, som om hovedet har ramt en hård genstand under faldet. Der er brud på fodrodsknogler, bækkenbrud med ledscred, et sammentrykningsbrud i rygsøjlen og ringbrud i nakkebenet.

Trokic havde svært ved at holde blikket på de mange frakturer. Han havde set en del. Kvælning, knivdrab og en kvinde ramt i ansigtet af et oversavet jagtgevær. Et år og tre måneder tidligere havde han været igennem sin hidtil værste obduktion, da en otteårig dreng var blevet fundet stranguleret i Giber Å ved Mårslet. En sag, der havde siddet i ham længe efter. Den obduktion havde også været yderst ubehagelig, men i det mindste havde drengen været hel. Han var ikke begejstret for brækkede, splintrede knogler, der stak ud fra unaturlige steder.

– Hvor højt? spurgte han.

– Sædvanligvis – hvis man vil være helt sikker, inden man kaster sig ud ... eller bliver skubbet ud, så skal man op på fjerde etage, sagde Torben Bach helt fornøjet. – Så overlever man sjældent. Hun kan godt være død af mindre, hvis hun har ramt uheldigt, hvilket hun jo tydeligvis har gjort. Umiddelbart vil jeg gætte på, at hun har ramt en meget ujævn overflade, så belastningen først har ligget på benene, og at hoved og nakke efterfølgende har ramt skævt på noget hårdt.

Han tog en efter en offerets fingre op og tog et negleskrab.

– Der ser ud til at være en smule jord. Sikkert det samme som på tøjet. Neglene er flossede, som om hun har skrabet imod noget. Måske har hun forsøgt at holde fast i kanten af en altan eller lignende, inden hun faldt.

Teknikeren Jan gik helt tæt på og fotograferede tavst. Der var intet, der rørte sig i hans ansigt, og han kunne i princippet lige så godt have taget billeder til et møbelkatalog. Når Jan ikke var sammen med chefkriminaltekniker Kurt Tønnies, blev han bemærkelsesværdigt fåmælt, som om den manglende synergi bremsede hans udfoldelsestrang.

– Christiane er i øvrigt hos os nu i en periode, konverse-rede Bach, som om han ikke var i gang med at findele en ung kvinde, der kun var en anelse yngre end hans egen datter. – Eller rettere ovenpå ved Retskemisk. Hun er næsten færdig med sine studier og skriver speciale om forgiftninger. Det ender vel med, at hun bliver hængende her i bygningen. Hun har også talt om en ph.d. her hos mig.

Bach sukkede irriteret.

– Jeg har forsøgt at tale hende fra det, må jeg indrømme. Men hun er en stædig rad. Ikke, at hun ikke kunne klare det – hun har pæren i orden ... men det er mere ...

– Ja, jeg forstår. Det er jo ikke ligefrem CSI, det her, sagde Trokic lunkent og forsøgte at få misbilligelsens nedadvendte mundvige på ret kurs igen.

– Nej, præcis. Og godt nok har hun været med til en obduktion på medicinstudiet, men hun er en følsom pige, og hun har jo ikke haft berøring med de virkelig slemme sager.

Trokic nikkede høfligt. Han havde meget lidt lyst til at tale om Torben Bachs datter, der som teenager havde sendt et hav af lidenskabelige kærlighedsbreve til ham. Han dirigerede forsigtigt samtalen tilbage til offeret, mens Bach tog blodprøver.

– Hvad med snitsårene på hendes arme? spurgte han.

– De er af forskellig alder, som jeg var inde på tidligere. Nogle af dem er nogle dage gamle og andre måske helt op til en uge eller halvanden. Det ser grimt ud, men de er nu ikke så dybe i virkeligheden.

– Så du er sikker på, at ingen af dem er påført efter døden?

Bach løftede hovedet og betragtede ham med et underfundigt blik.

– Døde mennesker bløder ikke, Daniel.

– Nej, klart nok. Er det et selvmordsforsøg?

Bach rystede på hovedet.

– Nej. Hun har ikke været i nærheden af pulsåren. Det ligner snarere selvmutilering. Som de her unge piger, der skærer sig selv. Sådanne snit er nemlig typisk parallelle og sidder fortrinsvis på modsat side af anvendte arm. Som du kan se, så sidder de fleste af snittene på hendes højre arm.

– Det, du så mener, er, at hun var venstrehåndet.

– Ja, det skal du selvfølgelig lige tjekke. Snittene er desuden ledsaget af tøvelæsioner. Det gør jo ondt, og nogle gange skal man lige have modet til at skære lidt hårdere igennem.

– Og der er vel heller ikke nogen, der lader andre gøre det her frivilligt? sagde Trokic.

– Nej. Så ville det have set anderledes ud.

Bach stod og betragtede hende lidt.

– Jeg har dog et lille "men", tilføjede han så.

– Og det er?

– Som du kan se, så har hun også et snitsår på bagsiden af venstre arm. Hvis hun er venstrehåndet, som vi i første omgang antager, så har hun næppe foretaget det snit selv. Det forekommer mig noget besynderligt.

Trokic lod tankerne gå tilbage til lejligheden. Havde der ikke stået en kop på stuebordet, hvor hanken vendte mod højre? Havde der været nogen hos hende, kort før hun døde?

– Men hvis hun havde modet til at snitte sig, hvorfor valgte hun så ikke at skære pulsåren over til sidst? spurgte han. – Det havde da absolut været det letteste. Når hun boede på anden sal, så skulle hun lede efter et sted at kaste sig ud. Det forekommer besværligt.

– Jeg ved det ikke, Daniel. Det giver jo en del blod. Måske havde hun ikke lyst til at se det. Eller at andre skulle finde hende sådan. Og valgte så at kaste sig ud et sted.

Retsmedicineren arbejdede videre og talte igen lavmælt til sin diktafon. Trokic stirrede på de jordiske rester på metalbordet foran sig. Alt, hvad hun måtte have været, syntes at være forduftet med knivens mange snit. I stedet var kun kød

og blod, knogler og væv tilbage. Havde hun virkelig taget sig selv af dage? Eller var hun blevet skubbet ud fra en høj bygning og derefter flyttet af sin drabsmand? Snitsår påført af hende selv og et drab var vel ikke uforeneligt?

De var næsten færdige, og Trokic mærkede, at han trængte til både en smøg og en kop kaffe. Ved siden af ham havde Jan pakket kameraet væk og stirrede fraværende og med korslagte arme på sceneriet.

– Hvornår tror du, at jeg kan få en rapport? spurgte Trokic retsmedicineren.

– Jeg sender noget foreløbigt ind til dig senere på dagen.

– Så tager vi hjem igen, sagde Trokic henvendt til Jan.

Kvinden fyldte hele gangen med sin tilstedeværelse. Hun stod lænet op ad væggen med en utændt smøg i den ene hånd og en bunke papirer i den anden.

– Jeg skal være her på instituttet et stykke tid, sagde hun.

– Jeg skriver speciale ovenpå ved Retskemisk.

– Ja, det fortalte din far, sagde Trokic køligt.

Retsmediciner Torben Bachs datter var vokset fra rodet teenager til decideret neohippie. En kort, sort nederdel, en sort skjortebluse, der stod åben over en pink T-shirt, en lædersnor med en tung sten om halsen og høje sorte skindsandaler. Der var ikke et gram makeup i hendes ansigt. Christianes håbløst naive breve ti år tidligere, da han havde været ny ved kriminalpolitiet, havde mildest talt været anstrengende. Og Torben Bach havde været både pinlig berørt og vred på sin datter. Hvor gammel var hun nu? Seksogtyve? Syvogtyve? Der var ingen tilbedelse tilbage i hendes blik, så meget kunne han da konstatere. Det var køligt, målte og vejede. Hun betragtede ham, som var han et eller andet mystisk dyr, der var kravlet op af et hul. Ved siden af ham stod Jan og trippede utålmodigt.

– Jeg skal være med til at tage prøver til analyser i den her

sag som noget af det første, fortsatte hun. – Så er du advaret, hvis jeg ringer til dig.

Hun sendte ham et lille smil. Som om det sandelig ikke var med hendes gode vilje. Vicekriminalkommissæren vidste ikke, hvad han skulle sige, og der blev en lang pause.

– Og hvornår kan vi regne med svar på vores prøver, spurgte han, da han havde fået mælet tilbage. Han håbede ikke, at hun skulle følge i sin fars fodspor. Det var temmelig svært at komme uden om nogen af retsmedicinerne i Århus. Rygtet om hende var desuden løbet i forvejen og poppede op i hans tanker, og det var ikke lige just med til at gøre sagen bedre. Det ville vide, at hun havde haft og forkastet adskillige mænd, at hun dansede i stiletstøvler på bordene på punkede værtshuse, når hun blev fuld, og at hun kastede sig i havet mindst en gang om ugen hele året rundt med et anseeligt antal mandlige tilskuere. Hvordan det helt nøjagtigt gik for sig, ville Trokic helst ikke vide.

Han spekulerede på, om Torben Bach havde nogen idé om, hvad hans datter rendte og lavede, eller om rygtet i virkeligheden overdrev. Det gjorde et rygte vel altid. Når det ikke ligefrem løj. Men alligevel. Christiane betragtede ham, som om hun spekulerede over, hvad der gik igennem hans hoved. Så rystede hun det korte sorte pjuskehår, rynkede brynene og sagde usmilende og neutralt.

– Mon ikke du kan få svar i morgen? Det satser vi på. Jeg tager mig af blodprøverne oppe ovenpå ved Retskemisk Institut sammen med en af bioanalytikerne.

Hun rakte ham sit kort.

– Mit lokalnummer står deroppe i hjørnet, hvis du har spørgsmål.

Så vendte hun sig om og skridtede af uden et farvel.

Da han sad ude i bilen igen, grundede han over det, han havde fået at vide. Obduktionen havde stadfæstet nogle af

deres teorier, men der var stadig for mange spørgsmål, der lå ubesvarede. Han kiggede på sit ur. Det var tid til at tage en snak med Majas fætter.